

Debattredaktör:
Maria Ripenberg
018-478 11 94
debatt@unt.se

Postadress: Box 36
751 03 Uppsala

[unt.se](#)

/debatt

Följ debatten på unt.se

UNT Debatt publicerar debattartiklar digitalt varje dag på [unt.se/debatt](#). Ett urval av dessa publiceras även på denna sida i pappersupplagan.

Debattinlägg mejlas till debatt@unt.se. Artiklarna ska vara 3 500 alternatitv 6 000 tecken med mellanslag. Skicka helst med högupplöst bild på artikelns undertecknare. Skicka materialet med god framförhållning.

UNT Debatt publicerar endast texter med ensamrätt.

Gemensam asylpolitik först

Nästa regering måste stå fast vid att hitta en gemensam asylpolitik och inte slösa tid på förslag som aldrig kommer att fungera, skriver Cecilia Wikström.

EU

Den gångna mandatperioden har jag haft förmånen att i Europaparlamentet leda arbetet med att ta fram en ny europeisk asylpolitik i min roll som chefsförhandlare för revisionen av Dublinförordningen, som reglerar vilket medlemsland som ska ansvara för asylprövningen av de som tagit sig till EU.

Europaparlamentet har levererat tydliga lösningar i bred politisk enighet. Tyvärr gäller inte detta för EU:s ministerråd.

Vi har tagit oss igenom flyktingkrisen 2015 och antalet asylsökande som kommer via Medelhavet har minskat dramatiskt. Fram till september har bara 91 000 flyktingar anlänt till EU, den historiskt lägsta siffran under överskådlig tid. Efter turbulenta år återstår ingen flyktingkris, men en djup, mycket allvarlig politisk kris. Det är därför centralt att, oaktat hur nästa svenska regering ser ut, fortsätta att med kraft driva frågan om en fungerande europeisk asylpolitik.

Den 18–19 oktober samlas EU:s 28 stats- och regeringschefer i Bryssel för ytterligare ett toppmöte, där migrationsfrågan står näst högst på agendan, efter Brexit. När Europas ledare ännu inte lyckats enas om en gemensam asylpolitik har ett antal förslag på nya sätt att hantera asylmigration i EU lagts fram.

Mot bakgrund av de tusentals dödsfall och människors ohyggliga umbäranden på Medelhavet, har ett antal nationella politiska ledare börjat tala om att vi borde avskaffa Genèvekonventionen och enbart hjälpa flyktingar i länder utanför Europa, eller, som de brukar säga, "i närområdet". Den här debatten är inte ny utan har de senaste decennierna blossat upp med fem–tio års mellanrum, innan den avstannat efter att man insett att förslagen är praktiskt ogenomförbara. Det mest uppenbara problemet med att sända alla som tar sig till EU för att

söka asyl till läger utanför EU är att få länder i vårt närområde är lämpade. Inga länder har heller sagt sig villiga att stå värd för dessa läger, som kan bli gigantiska och riskerar att kvarstå under evinnerlig tid.

När vi i Sverige tyckte att det blev väldigt krävande att hantera den mängd flyktingar som anlände 2015 säger det sig själv att det inte är möjligt att övertyga 11 miljoner tunisier att öppna sitt land för alla Europas asylsökande, för all framtid.

Leker man med tanken att EU trots allt skulle lyckas upprätta läger utanför unionens gränser och avskaffa Genèvekonventionen måste vi ta in den fulla konsekvensen av en sådan politik. Låt oss anta att den politiken hade varit på plats vid utbrottet av inbördeskrigen i Syrien och Irak. Hur sannolikt är det att Jordanien, Libanon och Turkiet hade tagit emot 5–6 miljoner flyktingar från denna konflikt i ett läge där de inte hade haft några skyldigheter att göra det? I en situation där EU, med över 500 miljoner relativt rika medborgare, säger land efter land att de inte ens kan ta emot några tusen personer.

Hur ska vi förvänta oss att Libanon, med 4,5 miljoner medborgare på en yta stor som Uppland, ska ta emot flera miljoner?

Sannolikt hade gränserna till Syrien och Irak stängts, och de miljontals människor som de senaste åren har fått skydd hade i stället hade fastnat i krigszonerna. En humanitära katastrof som knappt går att föreställa sig.

Det finns tyvärr inga enkla lösningar för asylpolitiken i EU. Den

”Den politik som förs i dag är djupt cynisk.

Cecilia Wikström FOTO: STAFFAN CLAESSON

politik som förs i dag är djupt cynisk. Vi gör det medvetet svårt för personer i behov av skydd att ta sig till hit, eftersom de flesta politiker är fullt medvetna om att våra medborgare inte är beredda att acceptera ett obegränsat antal flyktingar under kort tid.

Dagens system är verkligen inte fulländat, men konstruktionen har vuxit fram som en modell för att värna den individuella asylrätten globalt, samtidigt som man tar hänsyn praktiska realiteter.

Jag tror inte på revolution inom asylpolitikens område, jag tror på pragmatiska reformer förankrade i politikens mittfåra.

Den överväldigande majoriteten flyktingar i världen befinner sig utanför EU:s gränser och att det internationella samfundet gör allt för att ge dem stöd och hjälp där de befinner sig är självklart. Att skapa förutsättningar för att fler länder ska vara säkra för flyktingar borde också vara ett prioriterat mål, men det är inte samma sak som att bara stämpla osäkra länder som säkra, trots att de inte är det. EU:s biståndspolitik skulle kunna användas mer strategiskt för både detta och för att minska riskerna för att människor i vårt närområde tvingas på flykt.

Många av dem som tar sig till EU utan asylskäl, men ändå ansöker om asyl, gör det för att det i princip inte finns några lagliga sätt för dem att komma hit och arbeta.

Den största migrationen till EU är inte asylmigrationen, utan den reglerade, lagliga migration som omfattar arbetare, studenter, forskare, experter, säsongsarbetare och hemvändande som flyttar tillbaka till det land där de föddes samt personer som flyttar på grund av att de funnit sin partner i ett annat land. En reglerad migrationspolitik måste erbjuda lagliga möjligheter för dessa individer som vill bygga en framtid i Europa att göra det på laglig grund. Med ett sådant system minskar incitamenten att komma irreguljärt och acceptansen i länder utanför EU ökar för att ha fungerande återvändandeavtal, så att personer som inte har rätt att befinna sig i EU snabbt och effektivt kan återföras till sitt hemland. Det skulle medföra att färre personer som saknar skäl söker asyl och göra diskussioner om fördelningen av asylsökande betydligt enklare att hantera.

Slutligen behövs ett system för hur vi fördelar ansvaret mellan EU:s länder för mottagandet av asylsökande.

Det går inte att komma runt att ett land trots allt måste vara ansvarigt för att hantera en människas asylansökan. Dagens kaosartade situation, där länder tävlar med varandra för att undandra sig ansvaret, måste upphöra. I stället är det dags för länderna i EU att enas om rimliga och rättvisa regler. Vill vissa länder stå utanför måste det leda till kännbara konsekvenser, antingen genom att de utesluts ur Schengensamarbetet eller att man kraftigt sänker det ekonomiska stödet från EU. Det går inte att fortsätta att kräva pengar, men vägra att samarbeta.

Det står helt klart att vägen till ett fungerande asylsystem i Europa fortfarande är lång och mycket komplicerad. Nästa svenska regering måste stå fast vid att hitta en väg fram till en gemensam asylpolitik och inte slösa värdefull tid på förslag som aldrig kommer att fungera. Nu gäller det att börja staka ut vägen fram till målet. Jag förväntar mig att Ministerrådet ska bidra till detta.

Cecilia Wikström
Europaparlamentariker (L)

Något på gång?

Var med i Evenemangsguiden!
Gå in på [unt.se/guiden](#) och lägg in ditt evenemang.

